

# РЕШЕНИЕ

№ 37107

гр. София, 25.09.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в**  
публично заседание на 14.09.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Маруся Йорданова**

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **5560** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр.с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на В. В. Д. (V. V. D.), гражданин на Република И., [дата на раждане] , чрез адв. Р. Т. със съдебен адрес – С., [улица], ет. 5, срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ от 07.04.2026г., издаден от Г. Г.- КДЛ в консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], И., постановен по заявление № BUDL/200126/0300/01 от 21.01.2026г. , подадено чрез VFS системата.

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че оспорения отказ е немотивиран, като не са ясни причините, поради които е отказано издаването на виза. Не са спазени изискванията за форма на акта, както и че същият не е съобразен с представените доказателства. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Претендира разносните по делото.

В с.з. , жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. Т., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски по представения списък по чл.80 ГПК

Ответникът - КДЛ в консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], И., не се явява и не изпраща представител. Не изразява становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят В. В. Д., гражданин на Република И., [дата на раждане] , е подал на 21.01.2026г. искане в посолството на Република България в Д.- И., за получаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България. Като цел на пътуването е посочено – образование.

На 16.04.2026г. Д. е получил отказ за издаване на виза по образец от 07.04.2026г., като в основанието за отказа е посочено – чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ, като са посочени и допълнителни забележки: – не са представени достатъчно надеждни средства за издръжка.

С жалба от 29.04.2026 г. по описа на АССГ, жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването, като в жалбата са изложени твърдения за нарушено право на личен и социален живот, съобразно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, както и незачитане правото на личен живот, свързан с избора му на това, къде желае да пребивава дългосрочно, къде да продължи образованието си – нарушение на чл.8, т.1 и т.2 от КЗПЧОС, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят В. В. Д., гражданин на Република И., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Видно е, че отказа за издаване на виза е издаден от Г. Г.- КДЛ в консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], И., определен за консулско длъжностно лице, на основание Заповед № 19/ 23.09.2025 г. /стр. 101/ на посланика на Република България в И., поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

Жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБ, вид „D”, тъй като е приета за редовна форма на обучение във висше училище в Република България.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване. Касае се за разпоредба, която ограничава права и съдържанието ѝ следва да се тълкува ограничително. В този смисъл никоя хипотеза по чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ не съдържа основание, свързано с "липса на достатъчно надеждни средства за издръжка“.

В конкретни случай, е постановен отказ по искането за издаване на виза на чужденеца, но без яснота, какво е прието от административния орган и коя точно от хипотезите на чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ е налице, като в процесния отказ е възпроизведено съдържанието на цитираната разпоредба в цялост.

Направените допълнителни забележки, също не може да се приеме за посочване на никакви мотиви, тъй като същите преповтарят законовите разпоредби. Не е посочено и описано защо административният орган приема, че апликантът не доказва достатъчно средства за издръжка.

Съдът намира, тези изводи на административния орган за неправилни и незаконосъобразни.

Съгласно чл.30, ал.3 от НУРИВОВР, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая такава съгласувателна процедура липсва.

Освен изложеното, "мотиви" като посочените в допълнителните бележки на процесния отказ не съдържат данни за каквито и да са факти и обстоятелства, които да бъдат проверени, нито съставляват каквато и да е преценка на конкретни обстоятелства, относими към адресата на акта. Поради това следва извод, че не е изпълнено изискването да бъдат посочени фактически основания, относими към конкретния заявител за виза, освен правните основания за постановяване на отказа. В административното производство по издаване на виза към заявлението следва да бъдат представени автентични и истински документи в подкрепа на заявлението за виза, като компетентният административен орган следва служебно да извърши преценка на доказателствата и да установи всички относими към искането факти и обстоятелства, в това число, че не са налице изключващите по искането основания.

В същото време, целта за пребиваване е ясно изразена и това е обучение в българско висше учебно заведение, като от страна на жалбоподателя са представени доказателства, че същият е приет в редовна форма на обучение, а именно: удостоверение изх.№ V-00386/15.12.2025г. на Президента на Висше училище по мениджмънт- [населено място], писмо до Посланика на РБ в И. с изх.№ V—25-188/15.12.2025г. на Директора на „Международен колеж“ ООД, видно от което жалбоподателят разполага с резервация за настаняване в Общежитията, стопанисвани от „Международен колеж“ ООД, както и удостоверение № 04-11-3564/12.11.2025г. на МОН на РБ, че лицето е прието за студент летен семестър на учебната 2025/2026г. във Висше училище по мениджмънт- [населено място], специалност „Гастрономия и кулинарни изкуства“, редовна форма на обучение със срок 3 години.

От посоченото следва от една страна, че представените доказателства от жалбоподателя не поставят неясноти относно условията за престоя му в страната - ясно е заявена целта, като тези доказателства въобще не са обсъдени от административния орган., което не се оспорва и от ответника по делото.

В същото време, доводите че не са представени достатъчно надеждни средства за издръжка се опровергава от приложените по делото извлечения от банкови сметки на апликанта и неговото семейство, подадени още със самото заявление за виза.

Видно е, че още с подаването на заявлението е представено извлечение от сметката на бабата и дядото на жалбоподателя, декларирали желание да го издържат, се установява, че има налични 2 223 285.00 индийски рупии и фиксирани депозити на стойност 1 603 814.00 индийски рупии, които са равняват общо на 36 448,56 евро, което означава, че жалбоподателят без затруднение би могъл да поеме текущите си разходи. Още повече, че разходите му за квартира са предварително заплатени към общежитието на университета, видно от писмо до Посланика на РБ в И. с изх.№ V—25-188/15.12.2025г. на Директора на „Международен колеж“ ООД.

Съгласно чл. 21, т. 7 от Регламент (ЕО) №810/2009г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009г. за създаване на Визов кодекс на Общността разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на

истинността и надеждността на направените от кандидата декларации, като съгласно чл. 21, т. 8 при разглеждането на дадено заявление консулствата могат в надлежно обосновани случаи да поканят кандидата на интервю и да поискат допълнителни документи.

В конкретния случай, въпреки че от жалбоподателят са представени всички изискуеми документи, същите не са обсъдени по същество, а са изведени необосновани изводи без такава допълнителна проверка да е извършена, в случай, че е имало съмнение относно надеждността на средствата за издръжка на лицето на територията на РБ..

Следователно, от събраните в хода на съдебното производство доказателства, безспорно се установява намерението на жалбоподателя да се обучава в България, като разполага с необходимите средства за издръжка.

По горните съображения обжалвания отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение, като производството пред органа продължи по вече подаденото заявление.

При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя, направените по делото разноски, като се претендират разноските в размер на 25,56 евро за внесена по делото държавна такса и 530 евро за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение – 7-ми състав:

### Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на В. В. Д. (V. V. D.), гражданин на Република И., [дата на раждане], чрез адв. Р. Т. със съдебен адрес – С., [улица], ет. 5, ОТКАЗ за издаване на виза вид „Д“ от 07.04.2026г., издаден от Г. Г.- КДЛ в консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], И., постановен по заявление № BUDL/200126/0300/01 от 21.01.2026г., подадено чрез VFS системата.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на Република България да заплати на В. В. Д. (V. V. D.), гражданин на Република И., [дата на раждане] направените по делото разноски в размер на 555,56 евро (петстотин петдесет и пет евро и петдесет и шест евроцента).

ИЗПРАЩА преписката на консулското длъжностно лице - консул, завеждащ консулска служба в посолството на Република България в К. – Е., за ново произнасяне по заявление № 25002137 от 03. 11. 2025 г. за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: